

Arrest

nr. 75 396 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij vroeg asiel aan in België op 24 juni 2009. Op 5 mei 2010 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen voornoemde beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 december 2010, met arrest nummer

53.911. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij deed op 4 maart 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15 maart 2011 omdat geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd gevoegd. De beslissing werd betekend op 31 maart 2011. Verzoekende partij diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de voormelde beslissing op 29 april 2011.

Op 31 maart 2011 kreeg verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies) omwille van illegaal verblijf in België. Op 25 juli 2011, met arrest nummer 65.055 werd de beslissing van 15 maart 2011 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18 augustus 2011 werd een nieuwe beslissing genomen betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2011 in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd onvankelijk doch ongegrond verklaard. De beslissing werd betekend op 29 augustus 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 07.06.2011 • deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Vanuit medisch standpunt (zie gesloten omslag in bijlage) kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Rusland/Tsjetsjenië.

Derhalve

1) blijkt met dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die gebaseerd is op de medische problematiek van verzoeker: Dat er immers sprake is van een post-traumatische stress-stoornis waarbij de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst, meer specifiek een polytrauma in 2008. Deze maken een ernstige tegenindicatie uit voor de mogelijkheid tot terugkeer. Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grond gebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999). Dat in de bestreden beslissing verder ook telkenmale - ondanks de voorlegging van 6 medische attesten wordt verwezen naar het feit dat er onvoldoende ‘bewijzen’ zouden zijn. Dat gesteld wordt dat wat betreft de heupprothese na de aanvankelijk voorop gestelde behandelingstermijn geen aanvullende orthopedische getuigschriften werden ontvangen en hierdoor de actuele noodzaak tot

medische behandeling wordt in vraag gesteld. Dat verder opgeworpen werd mbt. de door de arts beschreven PTSS en depressie dat na 4 maanden geen aanvullende getuigschriften/verslagen ter beschikking werden gesteld mbt. een eventuele psychiatrische evaluatie en hierdoor de ernst van de PTSS in vraag wordt gesteld. Dat verder opgeworpen wordt mbt. de opgeworpen hoofdpijn en multipale posttraumatische letsels dat door verzoeker naderhand geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking werden gesteld en hierdoor de actuele aanwezigheid van een risico in de zin van art. 9 TER VW wordt in vraag gesteld. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische moeilijkheden doch de voorgelegde attesten niet toelaten te oordelen dat er actuele bedreiging is voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene. Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toe stand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen. Dat er bovendien schending aan de orde is van art. 9 TER VW en het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur doordat de adviserend geneesheer in zijn advies zelf herhaaldelijk aangeeft dat hij eigenlijk niet over alle informatie beschikt om te kunnen oordelen over de actuele medische situatie van verzoeker, doch in plaats van het aangewezen eigen onderzoek, zomaar gemakkelijks halve, zonder enige vraag tot bijkomende attesten, de afwezigheid van bijkomende attesten eenzijdig gaat interpreteren als zijnde een gebrek aan actuele ernst van de aandoeningen. Dat van een zorgvuldige overheid minstens mag verwacht worden dat ingeval een element als doorslaggevend wordt beschouwd, weze de voorlegging van bijkomende attesten, dan de aanvrager minstens de vraag wordt gesteld om deze voor te leggen, dan wel zelf eigen onderzoek te verrichten en dus verzoeker uit te nodigen. Dat dit in casu geenszins is gebeurd en er noch enige vraag tot bijkomende informatie noch enige uitnodiging tot bijkomend onderzoek is verstuurd geworden, hoewel blijkt uit de motivering dat deze bijkomende informatie primordiaal was om met kennis van zaken de ziekte-toestand actueel van verzoeker te kunnen beoordelen. Dat er niet kan aanvaard worden dat na voorlegging van maar liefst 6 medische attesten, er zomaar wordt afgewezen op basis van het feit dat er bepaalde attesten nog bijkomend dienen neergelegd te worden en anderzijds geen bereidheid is om zelf onderzoek te verrichten.”

2.1.2. De arts-adviseur is in haar advies van 17 augustus 2011 van oordeel, na onderzoek van alle medische gegevens in het administratieve dossier, dat verzoekende partij geen actuele aandoening heeft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, om reden dat er een adequate behandeling en opvolging mogelijk is in het herkomstland Rusland/Tsjetstjenïë.

Verzoekende partij had zes medische attesten voorgelegd. Deze werden uitvoerig onderzocht door de arts-adviseur en uitgebreid beantwoord. Verzoeker had eerst en vooral opgemerkt dat hij een heupprothese had laten plaatsen op 3 december 2009. Zes weken na de ingreep werd een consultatieverslag opgemaakt waaruit volgens de arts-adviseur kon worden opgemaakt dat er een correcte evolutie was en dat verzoeker aan de revalidatie mocht beginnen. De voorgeschreven behandelingstermijn van 6 maanden was op het moment dat de arts-adviseur het dossier beoordeelde reeds verstreken. Het dossier bevat volgens de arts-adviseur geen recente medische attesten waaruit zou blijken dat verzoeker nog te kampen zou hebben met een bijkomende orthopedische problematiek

of dat hij nog een behandeling in dat verband behoeft. De verzoekende partij heeft over dit aspect van het medisch verslag alvast geen opmerkingen gemaakt.

Wat het posttraumatisch stresssyndroom betreft, zijn depressie met slaapstoornissen en multiple somatoforme klachten, merkt de arts-adviseur op dat verzoekende partij summiere, weinig onderbouwde medische gegevens heeft aangeleverd, en dat er geen aanvullende psychiatrische verslagen of getuigschriften met betrekking tot de totstandkoming en bevestiging van de psychiatrische diagnostiek werden voorgelegd. Er worden vragen gesteld bij de ernst van dit PTSS en de beweerde depressie van verzoeker.

Verzoekende partij is van mening dat zij haar aanvraag nochtans uitvoerig gedocumenteerd heeft, omdat er 6 medische attesten werden overgemaakt.

De verzoekende partij lijkt er vanuit te gaan dat de psychiatrische problematiek goed werd onderbouwd door het enkele feit dat er 6 medische getuigschriften werden aangeleverd.

Drie van aangeleverde attesten hebben betrekking op de operatieve ingreep aan de heup van verzoeker, en de andere drie slaan op de diagnose van PTSS van verzoeker. De verzoekende partij maakt niet duidelijk met welke volgens haar cruciale informatie in het dossier geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker toont alleszins niet aan dat in de medische attesten die hij aanleverde wel voldoende informatie terug te vinden was met betrekking tot de totstandkoming van de diagnose van PTSS. Er wordt ook niet gewezen op bijkomende psychiatrische verslagen die de diagnostiek en actuele ernst zouden kunnen staven. Het is nochtans aan verzoeker om zijn beweringen te onderbouwen met de nodige bewijzen, en een goed gedocumenteerd dossier over te maken.

Er is geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond door enkel maar te stellen dat bijkomende medische gegevens moesten worden opgevraagd, van zodra kwam vast te staan dat de medische problematiek van verzoeker door hem onvoldoende werd gedocumenteerd. Het is in de eerste plaats aan verzoeker zelf om zijn dossier met de nodige zorg samen te stellen, en de nodige actualisaties te doen die een correct inschatting van zijn medische problematiek mogelijk maken. De rechten van verdediging zijn niet geschonden, daar verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft gehad om haar dossier grondig te documenteren, en te actualiseren wanneer er nieuwe vaststellingen konden worden gedaan. Wat de medische problematiek van verzoekster betreft, stelt dat arts-adviseur vast dat er onvoldoende bewijzen voorhanden zijn van de actuele aanwezigheid bij verzoekster van een risico in de zin van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Opnieuw beperkt verzoekende partij zich tot de algemene vaststelling dat ten onrechte geoordeeld werd dat er onvoldoende bewijzen van de beweerde medische of psychische problematiek werden aangeleverd, maar wordt niet specifiek op de medische toestand van verzoekster ingegaan en worden geen elementen aangeleverd die de medische vaststellingen van arts-adviseur kunnen weerleggen. In het medisch verslag van de arts-adviseur wordt verder ook aangehaald en bewezen dat de vereiste medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het thuisland van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft zelf geen enkele aanwijzing gegeven waaruit zou blijken dat de terugkeer naar het thuisland een impact zou hebben op zijn medische of psychische problematiek. Er valt dan ook niet in te zien waarom op deze hypothese moet geantwoord worden. In de beslissing wordt immers duidelijk aangegeven dat verzoekende partij voor de aangehaalde problematiek de nodige opvolging kan krijgen in het thuisland. Verzoekers hebben het tegendeel niet aangetoond. Derhalve is het niet duidelijk waarom een terugkeer naar het thuisland geen neutraal gegeven zou zijn zoals verzoekende partij beweert, en wat dan wel die mogelijke negatieve impact zou kunnen zijn.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

In de betreden beslissing wordt geconcludeerd: *"Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)".*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een

reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift *“dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toe stand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland.”*

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven.

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van de andere vier middelen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurs-handeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”. Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: ‘Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken, in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie. Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt in genomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer. Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terug keer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aan vraag van verzoeker zou kunnen afwijzen temeer er in de beslissing zelf erkend wordt dat er geen duidelijkheid is omtrent de actuele medische toestand doch deze niet verder werd onderzocht.”

2.2.2. Verzoekende partij is van mening dat de beslissing onvoldoende werd gemotiveerd. Er wordt namelijk geen advies gegeven over de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekende partij. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd niet beoordeeld.

De verzoekende partij geeft zelf geen enkele indicatie over een mogelijke negatieve impact van een terugkeer naar het thuisland. In het medisch verslag van de arts-adviseur wordt uitgebreid uiteengezet dat de vereiste medische behandeling van verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekende partij in haar thuisland. Het is dan ook niet duidelijk waarom een terugkeer naar het herkomstland, nefast zou kunnen zijn voor de beweerde medische pathologie. Op hypothetische zaken, die met geen enkele concrete aanwijzing worden onderbouwd, hoeft niet geantwoord te worden. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen stelt zich niet in de plaats van de administratieve overheid. Het behoort bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uit gegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij kan een schending van artikel 3 EVRM niet hard maken, door louter hypothetische beschouwingen te doen, zonder zelfs maar met een begin van bewijs voor de dag te komen.

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van de andere vier middelen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING.

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989. nr. 31.882, J.L.M B.. 1989. 55-560) In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463; De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslis sing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoeg van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolgving, zijnde “une persécution résultant d’une

politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 '1W, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland."

2.3.2. Verzoekers verwijzen naar algemene rapporten en aanwijzingen omtrent de veiligheidstoestand in de thuisregio, maar geven geen enkele concrete aanwijzing dat deze toestand invloed heeft op de persoonlijke toestand. Verzoekende partij heeft niet aangegeven zelf een gevaar te lopen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. De vermeende problemen van verzoekende partij in het thuisland werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag, die negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel.

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van de andere vier middelen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING. SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL. De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan gezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld."

2.4.2. Volgens verzoekende partij moet niet enkel onderzocht worden of de vluchtelingenstatus moet toegekend worden, maar ook of de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden. Er wordt niet gezegd waarom dit voor verzoekende partij niet het geval is. Verzoekende partij wordt door het bevel om het grondgebied te verlaten naar een regio gestuurd waar gefolterd wordt en waar ontvoeringen plaats vinden. Er is een ernstige dreiging voor het leven of de fysieke integriteit.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft geen persoonlijk gevaar aangetoond, dat zij zou lopen in het thuisland. De asielaanvraag van verzoekende partij werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 december 2010, met arrest nummer 53 911. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekende partij. Het bevel om het grondgebied te verlaten is verzoekende partij verleend, niet in het kader van een afgesloten asielprocedure, maar wel ter afsluiting van een medische regularisatieprocedure. Bovendien is de verwerende partij in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van de andere vier middelen.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG. SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tjetjenië afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. Ontvoeringen en verdwijningen (zie http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten_2008/08/Noordelijke-Kaukasus---11-08-2008.html). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. Waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is er manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger).”

2.5.2. De beweerde problemen van verzoekende partij in het thuisland werden onderzocht in de asielprocedure van verzoekende partij. Deze werd intussen negatief afgesloten. Er is dus geen enkele indicatie dat een terugkeer naar Tsjetsjenië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij beperkt zich tot het poneren van algemeenheden, maar brengt zelfs geen begin van bewijs aan dat het gevaar zou lopen in zijn thuisland.

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van de andere vier middelen.

Het vijfde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC